

ZAUJALO NÁS

FOTO: LADISLAV PRIKLER

sadry, ktorú vyleje porcelánom. Ten sa potom vypaľuje pri 1 220 stupňoch Celzia. „Vzadu na krk bábiky vyrýjeme meno aj číslo, ktoré označuje, v akom poradí sme ju vypálili. Stoja však všetky rovnako, nie ako pri sériových grafikách, kde s vyšším poradovým číslom cena diela klesá. No aj keď sú bábiky z tej istej formy, každá je trošičku iná.“

Bábiky z ich ateliéru stoja osemnásť- až dvadsaťpäťtisíc českých korún, čiže 649 až 902 eur. „A ak by ste si chceli objednať bábiku, ktorá by bola kópiou vašej dcéry či syna, jej cena by sa mohla vyšplhať až na 100 000 českých korún, čiže 3 610 eur. Podľa toho, aký materiál by ste vybrali na vlasy, oči, šaty. No najzložitejšie je stvárniť podobu. Mama potrebuje na vymodelovanie verného portrétu zhruba pol roka. Najprv musí dieťa vidieť aspoň raz naživo, potom si vystačí s jeho portrétom spredu a z profilu na fotografiách.“

Hoci bábiky nie sú lacný špás, Lucia zdôrazňuje, že to nerobia iba kvôli peniazom. „Pred časom

sme mali ponuku na veľkú kolekciu bábik z Lotyšska alebo Litvy. Ale bolo by s ňou viacere práve ako radosti, preto sme ju odmietli.“

Vlasy im môžeme závidieť

Zaujímavé je, že aj zberateľské bábiky podliehajú móde a trendom. „Teraz sú najcennejšie tie, ktorú sú maximálne realistické. Známi výrobcovia bábik v zahraničí dokonca robia bábiky podľa súčasných detí – v modernom oblečení a rôznych farieb pleti. Ja som v tomto smere staromódna, lebo mám radšej bábiky v princeznovských šatách s blond vlasmi,“ priznáva Lucia.

Aj účesy bábik, rovnako ako účesy našich detí, sú čoraz odvážnejšie – majú dredy, meliry či nakrepované vlasy. Parochne pre bábiky sa vyrábajú nielen z umelých, ale aj ľudských vlasov, ktoré pochádzajú z Ázie. „Tam majú ľudia najzdravšie vlasy, nepoškodené chémiou. Pravdaže výrobcovia parochní ich odfarbujú, melirujú aj kučeravia.“

Bábiky z elpěčky

Aj riasy majú porcelánové bábiky kvalitnejšie než my. Robia ich totiž z líšče srsti. Oči sú buď z plastu alebo vyfúknuté zo skla. Tie druhé sú cennejšie, a teda aj drahšie. Svoju hodnotu majú aj šatočky, navyše ak sú zdobené ručnými výšivkami či doplnené ručne pletenými alebo háčkovanými svetríkmi. Celý outfit bábikám vyrábajú výtvarníčky samy, iba topánky kupujú v oddelení obuvi pre deti. Bábiky z najnovšej kolekcie sú totiž dosť veľké, majú až osemdesiat centimetrov. „Dlhšie údy ani nie je možné z porcelánu odliat, lebo by sa v peci zdeformovali. Raz sme preto museli odmietnuť bohatých tureckých zákazníkov, ktorí chceli, aby sme im urobili z porcelánu vernú kópiu ich

dva-

saťjedenročnej dcéry. Vyzerala ako Barbie, ale s tmavou pokožkou. Mala dlhé blond vlasy a tenúlinké dlhé údy. Lenže práve tie boli kameňom úrazu. Z porcelánu sa jednoducho také dlhé a štíhle ruky a nohy nedajú vypáliť bez toho, aby sa v peci neskrútili.“

Bábiky síce možno vyrobiť aj z vinylu, z ktorého sa kedysi vyrábali platne, či zo živice, Lucia s Irenou však dávajú prednosť porcelánu. „Jeho trvácnosť je overená desaťročiami, kým kupcom bábik z vinylu či zo živice nikto nezaručí, že po čase nezmenia svoj tvar, lebo je krehký. Ale zberateľky s tým zväčša rátajú a bábiky si chránia v sklenených vitrínach.“

Zberateľky na vymretie?

Ako každé zberateľstvo, aj zbieranie bábik je o vášni a citoch. „Boli sme u jednej starej zberateľky, invalidnej dôchodkyne, ktorá zhromažďovaním bábik priam žije.

Má ich rozložené po celom byte, nemáte si kde sadnúť. Obdivovala som jej manžela, ktorý jej

vášeň nielenže toleruje, no dokonca si nič nekupeje, len aby ušetril peniaze na jej záľubu.“

Ak uvažujete o tom, či ženám bábikárkam niečo v živote nechýba, napríklad deti alebo rodina, myľte sa. „Tie, s ktorými sme sa stretli, mali mužov aj deti a nepripadali nám frustrované.“

Zdá sa však, že táto možno trochu detinská vášeň prepadáva len ženy, lebo s mužmi zákazníkmi sa Lucia ešte nestretla. A ani o bábiky chlapcov nie je veľký záujem.

Luciu však skôr trápi, že vek ich zákazníčok sa pohybuje medzi päťdesiatimi až šesťdesiatimi rokmi a je pravdepodobné, že s ich generáciou sa skončí aj zberateľstvo bábik. „Moje rovesníčky ani súčasne deti nemajú na svoje bábiky takú citovú väzbu ako naše mamy a babičky. Nielen preto, že ich majú veľa, ale aj preto, že sa hrajú s množstvom iných hračiek. Do dôchodku sa teda zrejme výrobou bábik živiť nebudem. Len mi je ľúto mojej mamy, ktorá, nebyť totality, mohla mať už vlastnú továrničku a robiť bábiky vo veľkom.“

Táto bábika je vernou kópiou jej majiteľky.

FOTO: LADISLAV PRIKLER